

Arrest

nr. 143 174 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen Xen X, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij dient bij schrijven van 27 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 18 april 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene op sublieme wijze geïntegreerd zou zijn; dat zij hier duurzame sociale bindingen heeft (een vrienden- en kennissenkring) en ter staving enkele steunbrieven voorlegt; Frans geleerd heeft en dit aantoonst door middel van een attest van deelname aan de cursus Frans; dat leden van het gezin geregeld deelnemen aan de activiteiten van asbl Maison des Jeunes, dat zij werkbereid zou zijn; dat zij onze taal, zeden en gewoonten verinnerlijkt zou hebben en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkene, in eerste instantie in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag en momenteel in afwachting van een beslissing ten gronde inzake haar medische regularisatieaanvraag, haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie, omdat betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 23.12.2008. Op 15.06.2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 06.10.2010. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en ongeveer 9,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 door betrokkene ingediend op d.d. 10.11.2010, ontvankelijk werd verklaard op 28.01.2011. Zij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 en dat zij bij een terugkeer een trauma zou oplopen, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift weliswaar melding maken van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat een dergelijke beslissing niet werd gevoegd bij hun verzoekschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting stellen de verzoekende partijen dat de vermelding van een bevel om het grondgebied te verlaten een materiële vergissing betreft en huidig beroep dient te worden geacht enkel te zijn gericht tegen de beslissing van 16 april 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing werden op 17 mei 2013 ingediend door mevrouw I. A., optredend in eigen naam en als ouder van haar kinderen N. A. en L. A.

De Raad merkt op dat de heer L. A. is geboren op 8 april 1995 en derhalve op het ogenblik van het indienen van huidig beroep reeds achttien jaar en dus meerderjarig was. De heer L. A. was derhalve bekwaam om in eigen naam op te treden en kon niet vertegenwoordigd worden door eerste verzoekende partij. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het door eerste verzoekende partij werd ingesteld in naam van L. A.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat N. A. op 1 augustus 2014 meerderjarig is geworden, zodat mevrouw I. A. haar kind N., vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. N. A. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *'het algemeen principe van een goed beleid'* en van *'het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak'*. Tevens betogen zij dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout en van een onvoldoende motivering.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker inderdaad op het grondgebied van België familie heeft die de Belgische nationaliteit heeft;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.)

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds 2008, hetzij al vijf jaar op het grondgebied van België verblijft;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekers gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat dit uit de vele attesten blijkt die mijn verzoeker in bijlage neerlegt;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulier gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);".

4.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Betreffende de door eerste verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie wordt zo geoordeeld dat deze geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging, nu het maar normaal is dat zij eerst in het kader van haar asielaanvraag en thans in het kader van haar verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Het gegeven dat verzoekende partijen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde wordt niet weerhouden, omdat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving. Ook het gegeven dat de kinderen naar school gaan wordt niet aanvaard als voldoende grond voor een verblijfsmachtiging, nu niet blijkt dat de scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en deze geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Betreffende de verschillende ingeroepen elementen wordt bijkomend verder nog gemotiveerd dat de duur van de asielprocedure die werd doorlopen niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is hen nog geen recht op verblijf geeft.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij tonen niet aan dat ten onrechte niet is gemotiveerd omtrent enig door hen in de verblijfsaanvraag ingeroepen element. De Raad merkt ook op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.1. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekende partijen stellen op algemene wijze dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden van de zaak en met hun correcte situatie. De Raad merkt evenwel op dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij is nagegaan of de door verzoekende partijen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen kunnen worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. Hij oordeelde dat dit niet het geval was. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij is uitgegaan van de gegevens die verzoekende partijen aanbrachten in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en die door hen onderbouwd werd met bewijsstukken. Verzoekende partijen kunnen zo ook niet dienstig voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hen ingeroepen elementen van integratie tijdens hun verblijf sinds 2008, gelet op de duidelijke motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekende partijen blijven volledig in gebreke te duiden met welke ingeroepen elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin tonen zij aan op welk punt verwerende partij hun situatie niet correct heeft weergegeven.

In zoverre verzoekende partijen, waar zij stellen dat integratie al werd beschouwd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt, wensen aan te voeren dat de door hen ingeroepen integratie diende te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit betoog dienstig is en kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu werd de verblijfsaanvraag ontvankelijk verklaard op grond van het gegeven dat verzoekende partijen in het bezit waren van een attest van immatriculatie ten gevolge van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoekende partijen er enig belang bij hebben te stellen dat hun verblijfsaanvraag ook op een andere grond ontvankelijk kon of diende te worden verklaard.

In zoverre verzoekende partijen voormeld gestelde alsnog wensen te betrekken op de beoordeling van de grond van hun aanvraag en aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die werd gemaakt van de door hen aangebrachte elementen inzake de integratie opgebouwd tijdens een verblijf sinds 2008 in België, stelt de Raad vast dat zij evenwel op geen enkele wijze ingaan op de concrete motivering die in dit verband is opgenomen in de bestreden beslissing en niet aantonen dat de gemaakte beoordeling – waarbij het bestuur aangaf dat het gegeven dat een vreemdeling in afwachting van een eindbeslissing inzake zijn asielverzoek en vervolgens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf

op medische gronden, in België mag verblijven, zich kan integreren en kan werken op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan, en dit des te meer indien deze procedures niet onredelijk lang hebben geduurd of duren – kennelijk onredelijk of onwettig is. Geplaatst binnen het wettigheids-toezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan de hand van hun betoog niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De Raad benadrukt in dit verband ook dat het, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aan de bevoegde minister en het bestuur toekomt om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend. Door louter te herhalen dat zij zich gedurende hun vijf jaar verblijf in België hebben geïntegreerd, tonen verzoekende partijen niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid in deze heeft overschreden. Waar verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift nog aangeven dat zij geen familie of vrienden meer zouden hebben in hun land van herkomst en met dit land evenmin nog nauwe banden hebben – waaruit zou voortvloeien dat zij op die manier een graad van integratie in België bewijzen die hoger is dan de graad van integratie in hun land van herkomst – merkt de Raad op dat zij dergelijk betoog niet ontwikkelden in hun verblijfsaanvraag. Van verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk worden verwacht dat zij deze elementen betrok in haar besluitvorming. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de elementen waarvan verzoekende partijen thans voor het eerst melding maken in hun verzoekschrift. Deze gegevens kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*, dient te worden aangenomen dat zij doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

4.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoekende partijen verwijzen naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij *“een maatregel van verwijdering”*, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing in casu geen dergelijke verwijderingsmaatregel betreft.

Verzoekende partijen beroepen zich vooreerst op een gezins- of familieleven en stellen dat zij “*op het grondgebied van België familie [hebben] die de Belgische nationaliteit heeft*”. Zij duiden evenwel niet concreet op welke familieleden zij doelen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekende partijen hun bewering niet onderbouwen met objectieve overtuigingsstukken, zodat deze stelling niet meer is dan een bewering, die de Raad niet kan toetsen op haar objectiviteit. Ook in het administratief dossier is geen enkel spoor terug te vinden van deze familieleden die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Verzoekende partijen hun verblijfsaanvraag werd weliswaar mede ingediend in naam van hun overige gezinsleden, die thans eveneens in België verblijven, doch ook wat hen betreft werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet negatief beantwoord. Het gehele gezin bevindt zich op verblijfsrechtelijk vlak in dezelfde situatie. De Raad kan niet vaststellen dat de thans bestreden beslissing een scheiding van gezins- of familieleden tot doel of gevolg heeft en verzoekende partijen blijven in gebreke om op concrete wijze toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing een inmenging in hun gezinsleven of een niet-eerbiediging van het gezinsleven zou inhouden.

Verzoekende partijen lijken zich daarnaast te beroepen op een privéleven dat losstaat van voormeld gezinsleven. Zij beperken er zich toe op zeer algemene wijze te verwijzen naar het gegeven dat artikel 8 van het EVRM tevens het recht op eerbiediging van het privéleven omvat en dat dit inhoudt dat men met andere mensen verhoudingen op emotioneel gebied mag onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. Dit gestelde wordt vervolgens evenwel niet concreet betrokken op hun situatie. In zoverre verzoekende partijen nog op algemene wijze verwijzen naar hun integratie die zij hebben opgebouwd gedurende hun vijfjarig verblijf in België, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekende partijen blijven in gebreke om aan te tonen dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Hierbij kan bovendien ook worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen – zoals in casu – bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in hun privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In de thans voorliggende situatie waarin niet blijkt dat enige inmenging in of niet-eerbiediging van enig beschermenswaardig privé- en gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder waar deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien dat enige belangenafweging zich opdrong of opdringt. Verzoekende partijen kunnen evenmin dienstig voorhouden dat alternatieve oplossingen dienden te worden nagegaan “*om een schending van het recht op een familieleven te vermijden*”, nu geenszins blijkt dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft enige wijziging in hun gezins- of familieleven teweeg te brengen. Zij doen het uitschijnen dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel zou kunnen worden vermeden door hen een verblijfsmachtiging toe te kennen, doch gaan er aldus aan voorbij dat hun gezinsleden niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in België.

Louter ten overvloede merkt de Raad in ieder geval ook op dat verzoekende partijen volledig in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij hun privé-, gezins- of familieleven enkel in België kunnen leiden en er in hunnen hoofde ernstige hinderpalen voorhanden zijn om dit in het land van herkomst of elders te leiden. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekende partijen tonen in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

4.2.6. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS